

FSD1325 SOTA-AJAN PIKKUPOJAT 1999-2001

FSD1325 FATHER-SON RELATIONSHIPS AND THE WAR 1999-2001

Tämä dokumentti on osa yllä mainittua Yhteiskuntatieteelliseen tietoaarkistoon arkistoitua tutkimusaineistoa.

Dokumenttia hyödyntävien tulee viitata siihen asianmukaisesti lähdeviitteellä.

Lisätiedot: <http://www.fsd.uta.fi/>

This document forms a part of the above mentioned dataset, archived at the Finnish Social Science Data Archive.

If the document is used or referred to in any way, the source must be acknowledged by means of an appropriate bibliographic citation.

More information: <http://www.fsd.uta.fi/>

Detta dokument utgör en del av den ovannämnda datamängden, arkiverad på Finlands samhällsvetenskapliga dataarkiv.

Om dokument är utnyttjat eller refererat till måste källan anges i form av bibliografisk referens.

Mer information: <http://www.fsd.uta.fi/>

Erkki Kujala, haastattelupöytäkirja Sodan pojat tutkimuksen kysymysten pohjalta.

Haastattelu tehty 23.7. 1999

Jukka on syntynyt 1936 Itä-Suomessa.

Isä oli töissä uiton aluksilla ja savotoilla. Äiti oli piikana eräässä maalaistalossa. Jukalla oli sota-aikana 2 vuotta vanhempi veli ja hänestä kaksi vuotta nuorempi sisar, joten heitä oli perheessä viisi henkeä. Sodan jälkeen syntyi lisää lapsia ja isä toimi useissa ammateissa päätyen sitten rajavartijaksi.

Mitä muistat sota-ajasta päällimmäisenä?

Asuimme [Itä-Suomessa]. Sotilaat ajoivat sieltä kuorma-autolla halkoja ja kävivät keitättämässä aina joskus mummolla riisipuuron asuimme silloin maalaistalossa joten tällaisia herkuja pystyi laittamaan, kun sotilaat toivat ryynit.. Lentokoneita lensi aina joskus kaupungin päällä ja saattoi aina joskus nähdä viholliskoneitakin.

Pelättiinkö teillä sota-aikana?

Ei oikeastaan. Isovanhemmat kyllä kertoivat kaupungin pommituksista ja heillä oli ehkä pelkoa Mutta ei mitään paniikkimielialaa meihin tarttunut.

- En muista isän sotaan lähtöä. Se meni ehkä siinä, kun hän oli ensin varusmiehenä ja sitten talvisodassa ja edelleen jatkosodassa, niin ei siitä ole jäänyt mieleen erityistä lähtöpäivää. Sodan loppuvaiheista muistan, kun isä oli toipumislomalla silloin ja jälkeen päinkin vyöaseiden kunkkuna pidetään Ukkomauseria ja hänellä oli sellainen mukana ja hän näytti sitä minulle. Ihan käytännössä hän näytti sitä, kun hän ampui heinäladon sillan alle majoittuneen kulkukissan, josta oli haittaa talon meiningille. Se isän pistoolin käyttö teki suuren vaikutuksen nuoreen mieheen.

- Isä puhui sodasta lähinnä vain naapureihin ja tuttaviiin liittyneistä tapahtumista. Muistan kun siinä naapurissa asui ronski mies, jonka vaimo odotti vauvaa ja kun kättilön haku tuli ajankohtaiseksi, niin mies tuli hakemaan meiltä sitä varten yöllä hevosta lainaksi. Aamulla hevonen oli taas hevonen tallissa ja länget naulassa ja hirven lapa siinä länkien päällä. Sitten yhdestä serkustaan Parta-Villestä, Villestä hän usein puhui, joka myöskin oli mitään pelkäämätön mies sodassa. Mutta ei mitään sellaisia kertomuksia ole jäänyt mieleen, että se sodassa olo olisi mitään kamalata ollut.

Puhuivatko miehet keskenään sodasta sodan päätyttyä?

Mulla on sellainen mielikuva vahvistunut vuosien varrella, että missä kaksi tahi kolme sodan käynyttä tapaa, niin kyllä he sodasta puhuvat.

Isän käyttäytyminen oli jämpäitä ja suoraviivasta ja kärsimätönkin hän saatto joskus olla.

Puhuttiinko kotona sodasta?

En muista mitään sellaista erityisesti. Se oli toimeentulon kanssa niin tiukkaa, että se oli huolena. Meillä oli isovanhemmilla pikkutila. Kolme lehmän kantturaa oli ja äiti oli siinä niin kuin miniänä. Kaipaa hän oli kuhmolaisena perukassa kasvaneena oppinut siihen, että piti murheet murheina. En muista, että sota olisi siinä mitenkään erityisenä murheena puheissa ollut.